

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie: **A.S.**

skazanego z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 października 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k. kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.S., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji;**
- 3) zwolnić skazanego A.S. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżonego A.S. za winnego tego, że w dniu 3 grudnia 2017 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wziął udział w pobiciu D.B. bijąc go pięściami, kopiąc po całym ciele i uderzając pustą butelką po

piwie w głowę, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, rany ciętej skóry czoła, stłuczenia dolnej wewnętrznej części ramienia prawego z krwakiem podskórnym, stłuczenia okolicy oczodołu lewego z zasinieniem pod okiem, drobnych ran skóry czoła, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, narażając tym samym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. (średni uszczerbek na zdrowiu), a następnie grożąc pozbawieniem życia oraz posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża żądał wydania pieniędzy i dokonał na szkodę pokrzywdzonego zaboru w celu przywłaszczenia mrożonej mieszanki pierogów i pyz, noża kuchennego, dwóch ręczników, karmy dla psa i etui na dokumenty o łącznej wartości 61,32 złotych wraz z dowodem osobistym, kartą płatniczą wystawioną przez bank P. S.A. oraz usunął dokument w postaci karty Narodowego Funduszu Zdrowia, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, przy czym Sąd ustalił, że **A.S.** czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 grudnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K (...) za ciąg umyślnych przestępstw podobnych z art. 157 § 1 k.k. na jedną karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV K (...), m.in. w okresie od 13 listopada 2014 roku do 13 września 2017 roku, to jest za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., art. 158 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu A.S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 4 grudnia 2017 roku do dnia 19 czerwca 2018 roku oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania, zasądzając na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego A.S. - adw. P.G.C. kwotę 826,56 złotych (w tym podatek VAT) oraz zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

W związku z apelacją wywiedzioną przez obrońcę oskarżonego A.S. od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego w G., Sąd Apelacyjny w (...)

wyrokiem z dnia 4 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wobec A.S. wyrok Sądu I instancji, zasądził od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w G.) na rzecz adwokat P.G.C. kwotę 1328,40 złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu A.S. w postępowaniu odwoławczym oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego - Sądu Apelacyjnego w (...) - wywiódł obrońca skazanego A.S., zarzucając – na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 526 § 1 k.p.k.:

1. naruszenie przepisu postępowania - art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 43a ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23.12.2015 r. - Regulaminu urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 2316 z późn. zm.) i art. 47b § 1 i 2 oraz art 52b ustawy z dnia 27.07.2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz. U. z 2019, poz. 52; dalej: prawo o ustroju sądów powszechnych) poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny w (...) przy wydaniu zaskarżonego wyroku zaistnienia w postępowaniu przed Sądem I instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegającej na nieuczestniczeniu w rozprawie przez wylosowanego ławnika B.B.P. i zastąpienie jej ławnikiem w osobie K.S., wytypowanego do składu orzekającego w sposób sprzeczny z zasadami wynikającymi z obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to:
 - a) art. 214 § 2 pkt 1 i § 4 k.p.k. - poprzez nieprzeprowadzenie obligatoryjnego wywiadu środowiskowego w stosunku do oskarżonego A.S. i oparcie rozstrzygnięcia o dokument, który nie stanowi wywiadu środowiskowego w rozumieniu powyższego przepisu;
 - b) art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 285 § 2 k.p.k. poprzez uznanie za niemożliwe przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P.H. przy jednoczesnym zaniechaniu dokonania czynności mających na celu ustalenie adresu świadka, w celu skutecznego doręczenia wezwania bądź przymusowego doprowadzenia świadka na rozprawę;

- c) art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z zeznań świadków: A.P. (szwagra A.S.) oraz osoby o pseudonimie „B.” (wuja A.S.), z którymi A.S. przebywał w dniu 3 grudnia 2017 r., a których nie objęły wnioski dowodowe zawarte w akcie oskarżenia;
- d) art. 207 § 1 k.p.k. w zw. z art. 205 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania oględzin z udziałem specjalistów zabezpieczonego w sprawie noża kuchennego koloru biało - niebieskiego z ostrzem ze wzorami florystycznymi, którym miał posługiwać się A.S. przy zarzucanym mu rozboju i ustalenia czy możliwe jest zebranie śladów nadających się do badania daktyloskopijnego, jak również zaniechanie pobrania odcisków daktyloskopijnych z rękojeści noża (w przypadku stwierdzenia takiej możliwości) oraz od A.S. w celu porównania ich zgodności, wreszcie poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z wyników porównania badań śladów znajdujących się na rękojeści noża oraz odcisków daktyloskopijnych pochodzących od A.S..

Wskazując na powyższą argumentację, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz utrzymanego nim wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a nadto o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W odpowiedzi na powyższą kasację, Zastępca Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej w R. wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną i - w konsekwencji - jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. To na wnoszącym kasację spoczywa obowiązek wskazania uchybienia oraz wykazania, że miało ono charakter „rażący”. Z kolei o „rażącym” naruszeniu prawa

można mówić tylko wtedy, gdy obraza ma charakter wyraźny, niewątpliwy, dający się łatwo stwierdzić; jak również, gdy ciężar gatunkowy zaistniałego uchybienia ma charakter istotny. O istotnym zaś wpływie uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia można mówić jedynie wtedy, gdy możliwe jest wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., IV KKN 332/00)

Analiza akt przedmiotowej sprawy w aspekcie powołanych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów, pozwala na uznanie tej kasacji za oczywiście bezzasadną. Kontrola odwoławcza, zainicjowana wniesioną przez obrońcę A.S. apelacją, została dokonana w sposób rzetelny, szczegółowy, w pełni respektujący wymogi przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy poddał bowiem szczegółowej analizie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji obrońcy, koncentrujące się właściwie jednoznacznie wokół naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. i dokonania - w ocenie obrony - dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków. Jakkolwiek wyniki kontroli odwoławczej zostały przedstawione przez Sąd Apelacyjny w (...) w zwięzłym, krótkim uzasadnieniu, to jednak nie sposób zarzucić temu Sądowi, by któryś zarzut pominął, czy też odniósł się do niego nie dość wnikliwie, co uzasadniałoby postawienie zarzutu kasacyjnego w tym zakresie.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów kasacji w pierwszej kolejności wskazać należy, że nie zasługuje na aprobatę Sądu Najwyższego zarzut skarżącego dotyczący wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej - która w ocenie skarżącego - miała zaistnieć poprzez brak udziału w rozprawie przed Sądem I instancji wylosowanego ławnika – B.B.P. i zastąpienie jej przez ławnika K.S.. Sąd Najwyższy dostrzegł, że akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w G. w dniu 14 lutego 2018 r., a zatem wyznaczenie składu sądu rozpoznającego sprawę w I instancji winno nastąpić w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2018.23 z późn. zm.) i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. Regulamin urzędowania sądów

powszechnych (Dz.U.2015.2316 z późn. zm.), przewidujących wyznaczenie składu sądu w drodze losowania.

W niniejszej sprawie niewątpliwym pozostaje fakt, że w dniu 15 lutego 2018 r., w drodze losowania wyłoniono skład sądu do rozpoznania niniejszej sprawy w osobach: sędziego referenta P.P. oraz ławników – J.G. i B.B.P. (k. 321, t.II). Z uwagi na brak wezwania ławnika B.B.P. na termin rozprawy w dniu 20 marca 2018 r., zarządzeniem Przewodniczącego składu Sądu z dnia 20 marca 2019 r. wyznaczono w miejsce wylosowanego ławnika B.B.P. innego ławnika – K.S., który był następnie obecny na każdym terminie rozprawy przed Sądem I instancji (k.394, t.II). Przypomnieć należy przy tym, że § 52c ust. 5 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych - nieobecnego członka składu, który nie jest referentem sprawy, w tym ławnika, winien zastąpić zastępca. Jeżeli jest to możliwe, nieobecnego ławnika w pierwszej kolejności zastępuje ławnik mający inne posiedzenie w tym samym dniu.

Analiza akt przedmiotowej sprawy nie daje podstaw do ustalenia, który z ławników wyznaczony był jako zastępca w planie zastępstw na dzień 20 marca 2018 r. Jednak z załączonej do akt z notatki urzędowej pracownika sekretariatu IV Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w G. - starszego protokolanta sądowego A.Z. – wynika, że brak było możliwości zastąpienia ławnika B.B.P. innym ławnikiem mającym posiedzenie w tym samym dniu, z uwagi na kolizję terminów, a wyznaczony ławnik w osobie K.S. był ławnikiem, który po kontakcie telefonicznym wyraził natychmiastową gotowość stawiennictwa w tym dniu w sądzie, co spowodowało, iż nie było konieczności odroczenia rozprawy w niniejszej sprawie. O ile zatem można przyznać rację obrońcy, że na gruncie przedmiotowej sprawy doszło do uchybienia przepisom ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2018.23 z późn. zm.) i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2015.2316 z późn. zm.), o tyle nie można podzielić stanowiska skarżącego, że uchybienie to należy poczytać jako bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym względzie Sąd Najwyższy podziela bowiem konsekwentne stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w licznych orzeczeniach, że „nie stanowi nienależytej

obsady sądu udział w sprawie ławnika innego niż wymieniony w zarządzeniu prezesa sądu o rozprawie (art. 351 § 1 pkt 1 k.p.k.). Kwestia, który z ławników powinien uczestniczyć w składzie jest bowiem kwestią natury organizacyjnej, a nie procesowej” (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., V KK 199/06, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2007 r., III KK 214/07). Skoro więc powyższe uchybienie nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a jedynie może być rozpoznawane przez pryzmat innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to na stronie powołującej się na naruszenie procedury związanej z kształtowaniem składu orzekającego spoczywa ciężar wykazania, że uchybienie to miało, bądź mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem w przedmiotowej sprawie wystąpienia tej ostatniej przesłanki kasacja obrońcy skazanego nawet nie próbowała wykazać, co w konsekwencji pozbawia stawiany w tym zakresie zarzut kasacji racjonalnego uzasadnienia. Skarżący nie wskazał nawet na to w jakim zakresie sposób wyznaczenia ławnika do rozpoznania jego sprawy mógł, w podanych wyżej okolicznościach, wpłynąć na wydane orzeczenie.

Podobnie, oczywiście bezzasadnym okazał się zarzut 2a kasacji, wskazujący na rażącą obrazę art. 214 § 2 pkt 1 i § 4 k.p.k., która - zdaniem obrony – miała nastąpić poprzez nieprzeprowadzenie obligatoryjnego wywiadu środowiskowego wobec oskarżonego A.S. i oparcie rozstrzygnięcia o dokument, który nie stanowi wywiadu środowiskowego w rozumieniu tego przepisu. W pierwszej kolejności wskazać należy, że jakkolwiek skarżący formułuje powyższy zarzut pod adresem Sądu II instancji, to w istocie kierowany jest on wobec sposobu procedowania Sądu I instancji. W aspekcie powyższego przypomnieć należy, że w toku postępowania przygotowawczego (w styczniu 2018 r.) został przeprowadzony wywiad środowiskowy dotyczący A.S. (k. 141-142, t. I). Z informacji zamieszczonych przez kuratora sądowego w sprawozdaniu z wywiadu wynika, że podejrzany A.S. nie przebywał pod wskazanym adresem od 13 lat, wobec czego podano ewentualny nowy adres, pod którym celowym byłoby przeprowadzenie wywiadu środowiskowego, ale Sąd odstąpił od dokonania tej czynności. Stawianie przedmiotowego zarzutu pod adresem Sądu odwoławczego wydaje się być zatem

nieporozumieniem. Niewątpliwie to Sąd I instancji, a nie Sąd odwoławczy, orzekał na podstawie kwestionowanego wywiadu środowiskowego, nie zlecając przeprowadzenia uzupełniającego wywiadu pod sugerowanym przez kuratora adresem. Jednocześnie, w apelacji wniesionej od wyroku Sądu I instancji tego rodzaju zarzuty nie zostały podniesione, stąd też Sąd odwoławczy nie mógł się do nich ustosunkować. Omawiany zarzut postawiony został dopiero na etapie postępowania kasacyjnego, co wobec powyższych ustaleń musiało zostać uznane za oczywiście bezzasadne.

Brak jest również podstaw, by podzielić stanowisko skarżącego odnośnie dopuszczenia się przez Sąd odwoławczy rażącej obrazy art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 285 § 2 k.p.k., poprzez uznanie za niemożliwe przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P.H. i oddalenie wniosku dowodowego na tej podstawie, mimo pierwotnego jego dopuszczenia. W kontekście powyższego zarzutu przypomnieć należy, że nie zachodzi obraza art. 167 k.p.k., gdy sąd pomija dowód dopuszczony z urzędu, jeżeli dowodu tego nie da się przeprowadzić. Na wystąpienie takiej właśnie okoliczności wskazują podejmowane w tym zakresie liczne czynności procesowe, w tym kolejne decyzje o zatrzymaniu i doprowadzeniu świadka. Realia przedmiotowej sprawy wskazują, że Sąd odwoławczy podejmował liczne czynności, mające na celu sprowadzenie i przesłuchanie świadka P.H. przez Sąd II instancji. Na rozprawie odwoławczej w dniu 26 listopada 2018 r. (k. 771, t. IV) Sąd Apelacyjny w (...) na podstawie art. 167 k.p.k., dopuścił dowód z zeznań świadka P.H. oraz nakazał wezwać ww. świadka za pośrednictwem Policji na termin 17 grudnia 2018 r. Wezwanie to zostało doręczone, tym niemniej świadek nie stawiła się przed Sądem odwoławczym we wskazanym terminie. Wówczas obrońca oskarżonego oświadczył, że wniosek o przesłuchanie P.H. pozostawia do uznania Sądu (k. 814v, t. V). Jednocześnie Sąd II instancji nałożył na świadka karę pieniężną oraz zarządził jej wezwanie za pośrednictwem poczty, jak również jej zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie na termin 4 lutego 2019 r. (k. 814v, t. V). Skierowana do świadka przesyłka pocztowa zawierająca wezwanie do stawienia się nie została podjęta w terminie (epo - k. 834, t.V), również nakaz zatrzymania i doprowadzenia nie został zrealizowany z uwagi na nieprzebywanie przez P.H. w miejscu zamieszkania (k. 835, t. V). Świadek nie

stawiała się na terminie 4 lutego 2019 r., nie został doprowadzona. Wówczas Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z jej zeznań, z uwagi na brak możliwości przeprowadzenia tego dowodu, tj. ze względu na nieznane miejsce pobytu świadka. W świetle powyższego uznać należało, że Sąd II instancji podejmował wszelkie możliwe próby ustalenia miejsca pobytu świadka P.H. i sprowadzenia jej na rozprawę. Choć finalnie okazały się one bezskuteczne, to rozstrzygnięcie Sądu II instancji o oddaleniu wniosku dowodowego w oparciu o treść art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. było słuszne i w pełni prawidłowe. To zaś czyni oczywiście bezzasadnym zarzut kasacyjny sugerujący obrazę art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 285 § 2 k.p.k.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się bezsprzecznie także powołany w kasacji zarzut obrazy art. 167 k.p.k., którego to uchybienia - zdaniem obrońcy skazanego - Sąd odwoławczy miał dopuścić się poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu zeznań świadków: A.P. (szwagra A.S.) oraz osoby o pseudonimie „B.” (wuja A.S.), z którymi A.S. miał przebywać w dniu 3 grudnia 2017 r., a których nie objęły wnioski dowodowe zawarte w akcie oskarżenia. Zaakcentować wypada, że zgodnie z treścią art. 167 § 2 k.p.k. dowód ma zmierzać do wykrycia lub oceny właściwego dowodu i nie może być przeprowadzany niejako "na wszelki wypadek", dla sprawdzenia, czy za jego pomocą da się wysnuć kolejną wersję zdarzenia. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2013 r., II KK 79/13). Tymczasem Sąd Apelacyjny, w obliczu zgromadzonych w sprawie dowodów, nie widział potrzeby uzupełniania postępowania dowodowego i dopuszczenia z urzędu dowodów z zeznań wskazanych wyżej świadków. Podkreślić należy również, że obrońca oskarżonego A.S. nie wnioskował o ich przesłuchanie na żadnym etapie postępowania.

Także ostatni z zawartych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów nie mógł odnieść pożądanego przez skarżącego rezultatu w postaci uchylenia wyroków sądów obu instancji oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji - Sądowi Okręgowemu w G.. Zarzut ten, sygnalizujący naruszenie art. 207 § 1 k.p.k. w zw. z art. 205 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., podobnie jak zarzut 2a kasacji nie był podnoszony w apelacji, a jego potencjalnym adresatem mógł być jedynie Sąd I instancji. Także jednak i w tym zakresie byłby on oczywiście

niezasadny, skoro, jak słusznie wskazał prokurator na str. 6 odpowiedzi na kasację, w toku postępowania przygotowawczego dokonano oględzin przedmiotowego noża przez technika kryminalistyki podczas których rękojeść noża i ostrze opylono proszkiem ferromagnetycznym, nie ujawniając śladów linii papilarnych (k. 218).

Poczynione powyżej rozważania bezapelacyjnie wskazują, że zarzuty powołane w kasacji obrońcy skazanego A.S. w istocie zmierzały do dokonania kolejnej kontroli instancyjnej orzeczeń Sądu Okręgowego w G., sygn. akt IV K (...) oraz Sądu Apelacyjnego w (...), sygn. akt II AKa (...), a nie to jest celem postępowania kasacyjnego. Z tego względu, kierując się przedstawionymi motywami, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. ani innej przywołanej w kasacji rażącej obrazy prawa, która mogłaby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.

Sytuacja materialna skazanego, powodująca zwolnienie go przez sądy obu instancji od zapłaty kosztów sądowych przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa także kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Natomiast o wynagrodzeniu dla obrońcy skazanego - adw. M.S. za sporządzenie i wniesienie kasacji orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.